

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **N. T. N.**, narozena X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2017, č. j. MV-100197-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 7. 11. 2017, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2017, č. j. MV-100197-

5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení M. v., o. a. a m. p. (dále jen „m.“), ze dne 17. 7. 2017, č. j. OAM-1540-25/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. M. prvostupňovým rozhodnutím zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území Č. r. podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti, když k ní nepředložila zákonem požadované náležitosti.

2. Žalobkyně nejprve obecně namítla nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, které dle ní nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno na domněnkách správních orgánů, a současně porušení §§ 2, 3, 4, 6, 36 odst. 3, 66 odst. 1 písm. c) a 68 odst. 3 správního řádu a §§ 87b a 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně pak argumentovala tím, že jednou z náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je mj. doklad prokazující účel pobytu, tj. v konkrétním případě doklad prokazující, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana E. u. Žalobkyně již při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu doložila rodný list n. S. P., nar. X, s vysvětlujícím dopisem, v němž uvedla, že je jeho b. M. se tímto dokladem věcně zabývalo, neboť ověřilo v C. i. s. (dále jen „CIS“), že je evidován jako státní příslušník V., což v napadeném rozhodnutí potvrzuje i žalovaná. Tímto postupem m. byl dle žalobkyně přiložený doklad již meritorně přezkoumán, a proto již nebyl v projednávané věci prostor pro rozhodnutí o zastavení řízení, které je ryze procesní povahy, nýbrž o žádosti mělo m. rozhodnout meritorně. Závěr, že žalobkyně neodstranila vady žádosti a jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti, by bylo možné podle žalobkyně přijmout jen za situace, že by k žádosti žádné doklady nepřiložila.
3. Protože se m. žádostí mělo zabývat věcně, bylo povinno posoudit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Tyto dopady jsou přitom devastující, jelikož žalobkyně se ve V. nemá kam vrátit, nemá tam rodinu ani své blízké. Svůj rodinný život s d. a v. realizuje jen v Č. r. Mezi žalobkyní a jejími n. v. existuje silné pouto nejen příbuzenské, ale i faktické, o v. totiž mj. během dne p. a zajišťuje jejich potřeby, neboť jejich r. jsou ekonomicky aktivní. Ze strany r. o. n. S., kteří se nemíní přestěhovat z P., o d. není takový zájem, v případě odcestování žalobkyně by o ně tedy nemohlo být postaráno. Sama v. by navíc vycestování žalobkyně vnímala intenzivněji, než ona sama.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě plně odkázala na obsah spisového materiálu, jakož i na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí jsou podle ní důvody zamítnutí odvolání žalobkyně popsány srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, a proto navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
5. V průběhu jednání žalobkyně shrnula hlavní body žaloby, přičemž zdůraznila chybějící posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, které je podle judikatury N. s. s. třeba provést i v případě zastavení řízení, jsou-li přítomny určité ojedinělé okolnosti. Žalobkyně je spatřuje v tom, že se starala o své d. n. v., o něž se nestarali jejich r., kteří po určitou

dobu byli i ve v. t. Pokud by žalobkyně opustila území, byly by zpřetrhány úzké vazby chráněné Úmluvou o právech d., vyhlášenou pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech d.“). Žalovaná oproti tomu zdůraznila, že žalobkyně měla za úkol v řízení prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU, to však ani přes výzvu m. neučinila (n. je stále občanem V. s. r.), a proto se na ni nevztahuje směrnice 38/2004/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Žalobkyně nedoložila ani jiné náležitosti žádosti, přičemž v případě zastavení řízení jí nic nebránilo si podat novou pobytovou žádost.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že zástupce žalobkyně podal jejím jménem dne 30. 1. 2017 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, kterou m. posoudilo jako žádost podle § 87b zákona o pobytu cizinců podanou osobou považující se za rodinného příslušníka občana E. u., a to n. S. P., narozeného X. K žádosti žalobkyně předložila plnou moc svého zástupce, částečnou (strana s fotografií a osobními údaji) úředně neověřenou fotokopii cestovního dokladu žalobkyně a úředně neověřenou fotokopii rodného listu n. S. P., narozeného X, s uvedeným o. p. občanství (T. M. P.) a m. T. T. T.
7. M. vyzvalo žalobkyni dne 13. 2. 2017 výzvou podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, které spatřovalo v tom, že žalobkyně k žádosti nepřiložila: 1) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana E. u., 2) doklad o zdravotním pojištění, 3) doklad o zajištění ubytování, 4) fotografie a 5) cestovní doklad. M. přitom podrobněji definovalo, co se každou z těchto náležitostí rozumí, a uvedlo, jakými listinami je lze doložit, včetně požadavku na jejich formu (tj. originál či úředně ověřená kopie). Žalobkyně byla výslovně upozorněna, že z předložených listin nevyplývá, že n. S. P. je občanem E. u. a že žalobkyně je jeho rodinným příslušníkem. Samostatným usnesením byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy a řízení bylo podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na tuto dobu přerušeno. Výzva i usnesení byly zástupci žalobkyně doručeny dne 13. 2. 2017.
8. Po uplynutí stanovené lhůty, konkrétně dne 27. 2. 2017, zástupce žalobkyně požádal o prodloužení této lhůty o 14 dnů, přičemž m. usnesením doručeným zástupci žalobkyně dne 17. 3. 2017 tuto lhůtu prodloužilo do 24. 3. 2017. Ve stanovené lhůtě ani po jejím marném uplynutí žalobkyně na výzvu k odstranění vad nijak nereagovala, m. žádné náležitosti žádosti o povolení k přechodnému pobytu nepředložila.
9. Souběžně m. provedlo dne 13. 2. 2017 lustraci v CIS, přičemž zjistilo, že n. je v evidenci veden pod jménem S. T., narozený X, jako v. s. p. Z vyžádaného vyjádření M. m. K. ze dne 15. 2. 2017 vyplynulo, že o. k n. bylo určeno souhlasným prohlášením r. u O. s. v K. dne 3. 1. 2017 v návaznosti na pravomocný rozsudek téhož soudu, jímž bylo určeno, že o. n. není m. m. n. M. též do spisu založilo své rozhodnutí č. j. OAM-159-30/PP-2015 (bez vyznačeného data), jímž v minulosti žalobkyni nevydalo povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, jímž měl být d. j. d., T. M. P., a to z důvodu, že nebylo prokázáno, že by s ním žalobkyně byla ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, že by tento vztah byl trvalý a že by sdíleli společnou domácnost. M. si dále vyžádalo od P. Č. r., K. ř. p. S. k., (dále jen „c. p.“) podklady k řízením o vyhoštění žalobkyně, jež skončilo uložením povinnosti žalobkyně opustit území Č. r. Do protokolů o výsledku dne X a X tehdy žalobkyně mj. uvedla, že se u ní nevyskytuje žádný konkrétní důvod nebo překážka

znemožňující její vycestování, po návratu do V. by jí žádná závažná újma nehrozila, její m. a s. žijí ve V., takže by tam měla kde bydlet, avšak vzhledem k podstoupené o. r. by se o sebe nedokázala postarat, přičemž její m. je v d. a také by se o ni postarat nemohl. Raději by zůstala v Č. r. s d., která tu žije s d., o které se žalobkyně s., přičemž žalobkyně má v Č. r. i většinu své r. (vedle d. i s. o. a č. m. s.). Z vyjádření c. p. vyplývá, že při pobytové kontrole dne X žalobkyně uvedla, že v té době probíhalo řízení o o. n. S. T. d. j. d., panem T. M. P., po němž chtěli r. žádat o udělení p. o. pro n. S.

10. Zástupce žalobkyně byl dne 2. 5. 2017 vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, a po marném uplynutí lhůty m. dne 17. 6. 2017 prvostupňovým rozhodnutím řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo s odůvodněním, že žalobkyně přes doručenou výzvu k odstranění vad včetně poučení o následcích jejich neodstranění m. nepředložila náležitosti uvedené v § 87b ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e) zákona o pobytu cizinců, a to doklad o zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování, fotografie a originál cestovního dokladu. Žalobkyně dále k žádosti ani nepředložila doklad ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců prokazující, že je rodinným příslušníkem občana E. u., neboť výpisem z CIS bylo zjištěno, že n. S. P. je evidován jako S. T., příslušník V. s. r. s povolením k trvalému pobytu na území Č. r. za účelem společného soužití cizinců.
11. Proti rozhodnutí m. žalobkyně podala odvolání, v němž argumentovala tím, že z předloženého rodného listu plyne, že n. S., který je j. v., je podle principu *ius sanguinis* občanem P. r., přičemž při vyřizování dokladu potvrzujícího jeho p. státní příslušnost došlo ke komplikacím nezávislým na vůli žalobkyně. M. podle ní postupovalo formalisticky, neusilovalo o zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a řízení zastavilo, ačkoliv mělo o žádosti rozhodnout meritorně, přičemž mělo na základě § 174a zákona o pobytu cizinců dojít k závěru o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalovaná však napadeným rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017 odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění konstatovala, že žalobkyně nedoložila žádnou ze zákonem stanovených náležitostí, a proto bylo namíste řízení zastavit, neboť vzhledem k nedoloženým náležitostem nebylo vůbec možné žádost věcně projednat a vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Pokud žalobkyně zmiňovala komplikace s předložením dokladu, že je rodinným příslušníkem občana E. u., nezávislé na její vůli, žalovaná upozornila, že takový doklad byla žalobkyně povinna předložit již v den podání pobytové žádosti, nehledě na to, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz o tom, co jí bránilo v předložení dokladu ve stanovené lhůtě, a že nedoložila žádnou ze zákonem stanovených náležitostí. Za jejich doložení byla procesně zodpovědná žalobkyně jako žadatelka, přičemž m. ve věci usilovalo o zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, což vyplývá z jím shromážděných listin. S ohledem na procesní povahu usnesení m. pak nebylo důvodu zkoumat přiměřenost ať již z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo z hlediska čl. 3 Úmluvy o právech d. či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Evropská úmluva“). Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 9. 10. 2017.
12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, jedná

se proto o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit
 - a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e),
 - b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana E. u., a
 - c) doklad o pobytu občana E. u. na území; to neplatí, pokud bylo občanu E. u. vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana Č. r., který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
14. Podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan E. u. předloží
 - a) cestovní doklad,
 - (...)
 - c) fotografie,
 - d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a
 - e) doklad o zajištění ubytování na území.
15. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
16. Předně nutno konstatovat, že ustálená judikatura N. s. s. se vyvinula v obecný závěr, že v řízeních zahájených na žádost leží povinnost jednat aktivně na samotném žadateli, nikoliv primárně na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srovnej např. rozsudek N. s. s. ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-21, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, nebo ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24).
17. Za situace, kdy se ze spisového materiálu podává, že žalobkyně v projednávané věci k žádosti o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana E. u. nepředložila náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a m. byla vyzvána k odstranění těchto nedostatků s poučením o následcích neodstranění ve výzvě uvedených vad, bylo v projednávané věci zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zcela na místě. Pro věc je klíčové, že kromě v žalobě uvedeného dokladu údajně potvrzujícího, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana E. u., nebyl předložen ani cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění žalobkyně a doklad o zajištění ubytování na území. Závěr učiněný m. i žalovanou o nepředložení těchto dalších náležitostí dle § 87b odst. 3 písm. a) ve spojení s § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom žalobkyně v žalobě nerozporuje a nepředložení i jen jediné z nich samo o sobě odůvodňovalo zastavení řízení o podané žádosti. Je třeba dodat, že m. řádně dostalo i své poučovací povinnosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, když žalobkyni výzvou k odstranění vad podané žádosti poučilo o všech v žádosti chybějících či jinak vadných náležitostech včetně konkrétního postupu při jejich odstraňování (např. upozorněním, že předložení byť úředně ověřené fotokopie cestovní dokladu nepostačuje a že je nutné předložit originál). Stejně tak musí soud konstatovat, že k tomu poskytnutou lhůtu, na

žádost žalobkyně prodlouženou až do 24. 3. 2017, je třeba považovat za více než velkorysou, neboť žalobkyně měla v celkovém součtu od podání žádosti téměř dva měsíce na předložení všech zákonem stanovených náležitostí. Žalobkyně však zůstala nečinná, což musí jít nutně k její tíži, a nikoliv k tíži správních orgánů, které za obsah podané žádosti a jejích příloh odpovědné nejsou. I kdyby tedy snad byla důvodná námitka žalobkyně, že doklad o tom, že je příslušníkem občana E. u., předložila, přesto by to nic neměnilo na povinnosti m. zastavit řízení o žádosti z důvodu nepředložení dalších náležitostí.

18. Soud se nicméně nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že předložená neověřená fotokopie rodného listu údajného občana E. u. a průvodního dopisu obsahujícího prosté tvrzení žalobkyně o jejím příbuzenském vztahu k n. představovaly doklad ve smyslu § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců přímo a ani s odkazem na jiný právní předpis nestanoví, o jaký konkrétní doklad by se mělo jednat. Předložení rodného listu případně ve spojení s dalšími listinami se tak jako jeden z možných způsobů prokázání této skutečnosti zcela logicky nabízí. V projednávané věci však byla žalobkyní předložena pouze neověřená fotokopie rodného listu, přičemž rodný list n. neobsahuje informaci, že n. je skutečně státním příslušníkem některého z členských států E. u. Byť je jako jeho otec uvedena osoba p. s. p., vzhledem k odlišné státní příslušnosti m. nelze státní příslušnost n. bezpečně odvodit, nehledě na to, že příslušné úvahy by se musely opírat o znalost cizích právních předpisů, jež m. není povinno znát. Rodným listem přitom není nijak prokazováno ani to, že žalobkyně je rodinným příslušníkem n., přičemž se nelze spokojit s tvrzením žalobkyně v průvodním dopise, neboť zákon o pobytu cizinců ve vztahu k této náležitosti nestanoví případnou možnost nahrazení listiny čestným prohlášením účastníka ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu. Bylo tedy na žalobkyni, aby tuto skutečnost případně dále prokazovala dalším dokladem, např. předložením rodného listu s. d. (m. n.), ve kterém by žalobkyně byla uvedena jako její m.
19. Pokud by snad soud shledal, že žalobkyní předložené listiny mohly a měly být m. posouzeny meritorně, tento výklad by vedl k absurdnímu závěru, že vydání meritorního rozhodnutí by si žadatel mohl vynutit předložením jakékoliv listiny, kterou by žadatel za zákonem stanovený doklad vydával, byť by listina s předmětem řízení vůbec nesouvisela nebo by z ní taková skutečnost objektivně vzato neplynula. M. tedy postupovalo správně, pokud ve výzvě k odstranění vad žalobkyni mj. vyzvalo i k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana E. u., neboť z dosud předložených dokladů požadovaná informace neplynula. Předmětem meritorního posouzení ve vztahu k předloženým podkladům je totiž prověření jejich důvěryhodnosti a pravdivosti, nikoliv úvaha o jejich úplnosti. Ta spadá již do posouzení podmínek řízení, neboť prostor pro meritorní posouzení vzniká teprve při předložení (co do počtu a obsahu vyžadovaného procesní normou) úplných podkladů. Ani dílčí prověřování pravdivosti a důvěryhodnosti údajů v předložených neúplných listinách přitom nemůže vést k závěru, že podmínky pro meritorní přezkum žádosti již byly splněny, neboť i kdyby část náležitostí správní orgán předběžně vyhodnotil jako spolehlivou, nemohl by při chybějících údajích o zbylých náležitostech žádosti vyhovět. Naopak si lze představit, že správní orgán nad rámec důvodů usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zmíní, že určitá v úplnosti předložená náležitost žádosti by v případě věcného projednání musela vést k zamítnutí žádosti s ohledem na rozpor s požadavky hmotného práva (např. nedostatečná

výše doložených příjmů) či pro její nepravdivost či zásadní nevěrohodnost, aniž by tím byl dotčen fakt, že na základě nedoložení jiných povinných náležitostí (např. dokladu o zdravotním pojištění žadatele) mu nezbylo, než řízení ukončit procesním rozhodnutím.

20. Ačkoliv je tedy pravdou, že m. výpisem z evidence cizinců s povoleným pobytem na území Č. r. zjišťovalo státní příslušnost n. a současně z obsahu správního spisu plyne, že ze shromážděných listin bylo možné ověřit, že žalobkyně je b. n., nelze mít za to, že se jednalo již o meritorní posouzení žádosti, neboť se jednalo pouze o předběžné prověřování jedné z více nedostatečně doložených náležitostí v situaci, kdy nebyly doloženy ani jiné zákonem stanovené náležitosti nezbytné pro věcné posouzení žádosti. Tato zjištění zčásti nahrazující podklad, jenž měla předložit žalobkyně, (pokud jde o důkaz existence příbuzenského vztahu) by mohla vést k povinnosti m. o žádosti rozhodnout věcně jen tehdy, pokud by žalobkyně doložila veškeré ostatní nezbytné náležitosti, kromě aktivitou m. ověřeného příbuzenského vztahu. K tomu však v řešeném případě nedošlo.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nakonec i přes řádnou výzvu správního orgánu požadované náležitosti nedoložila, ukázala se být tato aktivita m. nadbytečnou, na druhou stranu s ohledem na krátké pořádkové lhůty, v nichž je m. povinno obdobné žádosti vyřizovat [srov. § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců], nelze jeho snahu o přípravu podkladů pro předpokládané budoucí (a pravděpodobně skutkově komplikované) meritorní posouzení žádosti kritizovat nebo z ní dovozovat nezákonnost postupu vedoucího k vydání usnesení o zastavení řízení, neboť výsledek řízení nijak neovlivnila.
22. Soud shledal nedůvodnou i žalobní námitku, dle níž se správní orgány nedostatečně, resp. vůbec nevypořádaly s přiměřeností dopadů prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Jak je uvedeno již výše, o žádosti bylo rozhodnuto procesním rozhodnutím podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by se m. zabývalo věcným posouzením žádosti. Přitom ve světle ustálené judikatury N. s. s. nelze bez dalšího dovozovat povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost následků rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců v režimu všech rozhodnutí učiněných dle zákona o pobytu cizinců (srovnej např. rozsudek N. s. s. ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Obdobně rozsudek N. s. s. ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, uzavřel, že „otázka, zdali správní orgán I. stupně v případě zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl povinen se zabývat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a zákona o pobytu cizinců), se stala zcela bezpředmětnou. Uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž v daném případě nemohla být vůbec aplikována, když bylo správní řízení v souladu se zákonem zastaveno v režimu správního řádu [§ 66 odst. 1 písm. c)].“ Jelikož se m. v projednávané věci v případě zastavení řízení nemohlo zabývat věcnou stránkou případu, nepochybilo, jestliže se nezabývalo ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života, na což poukázala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Nadto pak soud dodává, že pokud by správní orgány v projednávané věci tuto povinnost měly nad rámec zákona o pobytu cizinců na základě přímé aplikace čl. 8 Evropské úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech d., bylo by na místě žalobkyni v takové situaci v zásadě odkázat na případné zohlednění její situace v řízení o vyhoštění, neboť si nelze rozumně představit, jak by mohlo m. projednat věcně žádost, u níž mu rozhodné skutečnosti nejsou známy z důvodu nespolupráce žadatele (na rozdíl od žádosti věcně projednatelné, u níž výjimečně lze připustit vyhovění, ukáže-li se zájem na splnění zákonem stanovených požadavků –

např. na minimální příjem – v porovnání se zásadní mírou dotčení lidských práv žadatele či jeho rodiny s přihlédnutím k míře nesplnění daného parametru slabším a nebude-li zde ani jiné rozumné řešení – např. v podobě přípustné žádosti o jiné, nižší pobytové oprávnění – možné). Kromě toho, tzv. hájitelná tvrzení žalobkyně založená v zásadě na zjištění správního orgánu, že se žalobkyně značnou měrou podílí na h. d. s. d., nedosahují oné výjimečné intenzity, jež je pro přímou aplikaci mezinárodních smluv o ochraně lidských práv a svobod nutná, neboť m. d. s. j. p. by se o d. mohli (byť by to pro ně znamenalo jisté obtíže) starat po vycestování žalobkyně, takže by nedošlo k roztržení těch nejužších pout (typicky m./o. – n. d.), které by odůvodňovalo upozadění veřejného zájmu, jehož ochrana je státem sledována v řízení o povolování přechodného pobytu cizinců. Tvrzení o tom, že m. s. p. d. byli ve v. t., žalobkyně poprvé uplatnila až u jednání a nijak je neprokázala, a to ani pokud jde o skutečnost, zda takový stav panoval právě v době vydání napadeného rozhodnutí.

23. Namítala-li konečně žalobkyně zcela obecně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a porušení řady vyjmenovaných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců, aniž by blíže specifikovala (nad rámec shora projednaných otázek), v čem je spatřuje, musí soud závěrem konstatovat, že se nejedná o řádně uplatněné žalobkyní body, jimiž by se soud mohl věcně zabývat. Kromě toho, že shora provedené rekapitulace správního spisu je zřejmé, že se žalovaná vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a napadené rozhodnutí bylo zcela jasně a srozumitelně odůvodněno, nelze tedy hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti.
24. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu